

ПРОВЕРЕНА

)(128)(

1957 г.

Тъй догарамъ, тъй мъждѣжъ ;
На угасваніе съмъ азъ,

Зарадъ тебе да жлъжъ,
Да възданшомъ събей часъ.

Пакъ когато че изгледашь
По край тебе облакъ вѣлъжъ,
Като сѣнкъ, да минува ;
Бечь да знашь че съмъ умрѣлъ.

Тъзъ е най-послѣднъ срѣща
Съ тебъ на мож-тъ дѣшъ ;
Зарадъ миѣ та подсѣща
Да пролѣишь еднъ сълъжъ.

К Р А Й.

